

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/885/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614207819
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614207819.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudcov JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Viktórie Midovej v právnej veci navrhovateľky Ž. Š., narodenej XX.XX.XXXX, bývajúcej v H. E., U. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubík, advokát, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Panenská 6, IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: XX XXX XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Sad Andreja Kmeťa 24, IČO: XX XXX XXX, o určenie povinnosti vyplácať navrhovateľke doživotne sumu 72,66 Eur, o odvolaní navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11.09.2014 č. k. 4C/141/2014-54 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 24.10.2014 č.k. 4C/141/2014-71 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke 3.705,66 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o povinnosti odporcu vyplácať navrhovateľke sumu 72,66 eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca od mesiaca júl 2014 až do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie sa skončí v posledný mesiac, ktorého sa navrhovateľka dožije, z toho platby 72,66 eur mesačne za obdobie začínajúc júlom 2014 a končiac dňom právoplatnosti rozsudku, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 72,66 eur od 16.7.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.8.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.9.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.10.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.11.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.12.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.1.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.2.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.3.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.4.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.5.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.6.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.7.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.8.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.9.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.10.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.11.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.12.2013 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.1.2014 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.2.2014 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.3.2014 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.4.2014 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.5.2014 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.6.2014 do zaplataenia tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania:

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.7.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.8.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.9.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.10.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.11.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.12.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.1.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.2.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.3.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.4.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,5 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.5.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.6.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.7.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.8.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.9.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.10.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,25 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.11.2013 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.12.2013 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.1.2014 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.2.2014 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.3.2014 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.4.2014 do zaplattenia, zo sumy 72,66 eur od 16.5.2014 do zaplattenia,
vo výške 8,15 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.6.2014 do zaplattenia a v prevyšujúcej časti návrh zamietá.

Z r u š u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 11.09.2014 č. k. 4C/141/2014-54 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.10.2014 č.k. 4C/141/2014-71,

- I. zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke 3.705,66 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku,
- II. zaviazal odporcu vyplácať navrhovateľke sumu 72,66 eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca od mesiaca júl 2014 až do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie sa skončí v posledný mesiac, ktorého sa navrhovateľka dožije, z toho platby 72,66 eur mesačne za obdobie začínajúc júdom 2014 a končiac dňom právoplatnosti rozsudku, do troch dní od právoplatnosti rozsudku,
- III. zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.6.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.7.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.8.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.9.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.10.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.11.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.12.2011 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.1.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.2.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.3.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.4.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.5.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.6.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.7.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.8.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.9.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.10.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.11.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.12.2012 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.1.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.2.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.3.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.4.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.5.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.6.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.7.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.8.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.9.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.10.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.11.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.12.2013 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.1.2014 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.2.2014 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.3.2014 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.4.2014 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.5.2014 do zaplattenia, 72,66 eur od 16.6.2014 do zaplattenia,
- IV. konanie o určenie neplatnosti výpovede zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu zastavil,
- V. zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke na účet jej právneho zástupcu G.. E. U. náhradu trov konania vo výške 1.417,25 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- VI. zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke na účet predchádzajúcej právnej zástupkyne G.. Ľ. Y. J. 125,34 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- VII. zaviazal odporcu zaplatiť štátu na účet tunajšieho súdu 157 Eur na súdnom poplatku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodol tak po zistení, že účastníci konania dňa 2.12.1998 uzatvorili zmluvu o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku z podporného fondu SLSP a.s., pričom povinnosť plniť mal povinný a právo na plnenie príjemca. Povinný t.j. odporca sa zaviazal vyplácať príjemcovi - navrhovateľke doživotne sumu 2.189,- Sk na základe skutočností uvedených v žiadosti o plnenie, ktorá bola neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia príjemcu, t.j. navrhovateľky, na jej účet počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok (čl. III zmluvy). Vyplácanie plnenia podľa zmluvy sa končilo mesiacom, ktorého sa príjemca dožil. Vzal za preukázané, že dňa 30.10.2009 bola navrhovateľke doručená písomná výpoveď zo dňa 26.10.2009 zo zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu uzatvorenej dňa 2.12.1998. Odporca vypovedal zmluvu s poukazom na ustanovenie § 582 Občianskeho zákonníka ku dňu 31.3.2010. Ku dňu skončenia zmluvy podľa

odporcu zanikol záväzok SLSP, a.s. poskytovať plnenie z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. . Vzhľadom na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení sp. zn. 3 M Cdo 9/2011 zo dňa 27.3.2014, podľa ktorého zmluva o dôchodku uzavretá účastníkmi konania v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka je zmluvou uzavretou na dobu určitú, sa súd v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal platnosťou, resp. neplatnosťou výpovede z tejto zmluvy, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že spornú zmluvu o dôchodku uzavretú účastníkmi konania 2.12.1998 nebolo možné vypovedať. Týmto právnym názorom bol okresný súd viazaný.

Právne vec posúdil podľa §§ 842, 843, 37 ods. 1, 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), §§ 1, 27 ods. 1,8, 116 a 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z.. Stotožnil sa s argumentáciou navrhovateľky v tom, že tvrdenie o dvoch dojednaných odlišných dobách trvania vyplácania dôchodku nie je správne. Zmluva neobsahuje dve odlišné doby trvania vyplácania dôchodku a neobsahuje ani neurčitú dobu trvania zmluvy. Zmluva je uzavretá na dobu „doživotne“, článok III. neodporuje článku II. zmluvy. Článok III. rieši výlučne otázku vyplatenia dôchodku v poslednom mesiaci života oprávneného, nakoľko je vysoko pravdepodobné, že oprávnený zo zmluvy zomrie v iný, ako v posledný deň kalendárneho mesiaca. Z článku II. a III. zmluvy vyplýva, že zmluva zaniká dňom smrti oprávneného (teda je uzavretá doživotne) a nárok na plnenie - výplata dôchodku za kalendárny mesiac vzniká v prípade, ak sa oprávnený dožil minimálne prvého dňa kalendárneho mesiaca. V predmetnom vymedzení doby vyplácania dôchodku nevznikla žiadna nezrozumiteľnosť a ani neurčitosť, pretože podľa zmluvy sa vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, z čoho možno opätovne vyvodiť logický záver, že postačuje dožiť sa prvého dňa kalendárneho mesiaca. Súd nezistil rozpor uzatvorenej zmluvy o dôchodku so znením ustanovenia § 842 OZ v tom, že by obsahovala dve odlišné neurčité doby trvania vyplácania dôchodku, a preto by mala byť neplatným právnym úkonom. Súd považoval obranu odporcu za účelovú a poukázal na to, že znenie zmluvy pripravoval odporca, a preto nemôže tvrdiť, že mu je obsah zmluvy nezrozumiteľný, neurčitý a výrazy použité práve odporcom treba v prípade pochybností vykladať na ťarchu odporcu a chrániť tak dobromyseľnosť navrhovateľky, ktorej bol právnym úkon určený.

Ďalej sa nestotožnil s tvrdeniami odporcu o rozpore nároku navrhovateľky s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 prvá veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z.. Zmluva o dôchodku nemohla zaniknúť v dôsledku nemožnosti plnenia v zmysle § 575 ods. 1 OZ s poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona o bankách, podľa ktorých banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Poukázal na to, že uvedená právna úprava nadobudla účinnosť k 1.1.2002 v ustanovení § 27 ods. 5 a až od 1.1.2007 v ustanovení § 27 ods. 8 zákona o bankách, pritom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 1.1.2002 až do jej vypovedania k 31.3.2010. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zákone o bankách v šiestej časti, ktorá upravuje požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje aj na bankovú činnosť, prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s ustanovením § 28 ods. 5 a 8 sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 1.1.2002 nemožným. V tomto prípade, ale aj v iných prípadoch vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu k svojej dlhoročnej zamestnankyni odchádzajúcej do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu, ktorý slúžil na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity na ocenenie ich vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka, ktorý odchádza do dôchodku. Zmluvu s navrhovateľkou odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom. Vo vzťahu k ustanoveniu § 27 ods. 8 zákona o bankách, na ktoré sa odporca odvoláva a ktoré je upravené v šiestej časti zákona o bankách vyplýva, že citované ustanovenie sa týka iba podnikateľskej činnosti banky, a nie právnych vzťahov, ktoré sa netýkajú podnikania banky, napr. vyplácania dôchodku bývalej zamestnankyni na základe platnej uzavretej zmluvy o dôchodku. K tvrdeniu odporcu, že zmluva o dôchodku uzatvorená podľa § 27 zákona o bankách je uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok uviedol, že odporca sa snaží nájsť spôsob, ako sa zbaviť legitímnych záväzkov voči bývalým zamestnancom, pričom tieto záväzky nevznikli za nevýhodných podmienok a nepredstavujú pre odporcu žiadnu zásadnú záťaž. Poukázal na to, že v zmysle § 116 zákona o bankách nároky z právnych vzťahov, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona, t.j. pred rokom 2011, sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Zmluva o dôchodku, ktorá je predmetom žaloby, bola uzavretá 2.12.1998, t.j. pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a teda na nároky z nej vyplývajúce sa citovaný zákon o bankách vôbec nevzťahuje. Z uvedených dôvodov súd považoval zmluvu o poskytnutí dôchodku uzavretú účastníkmi

konania 2.12.1998 za platnú, určitú a zrozumiteľnú a plnenie z tejto zmluvy nie je plnením nemožným. Poukázal na to, že na prejednávajúcu vec sa zákon o bankách č. 483/2001 Zb. nevzťahuje, a preto ho nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať. Z týchto dôvodov priznal navrhovateľke kapitalizované peňažné plnenie za obdobie od apríla 2010 do júna 2014 vo výške 3.705,66 € a súčasne uložil odporcovi povinnosť vyplácať navrhovateľke sumu 72,66 € mesačne tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia.

Navrhovateľke priznal aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ zo sumy 72,66 € zo splátok od 16.6.2011 do 16.6.2014, pričom výšku úrokov z omeškania odvodil z § 3 ods. 1 vládneho nariadenia SR č. 87/1995 Z.z.. Nakoľko ku dňu 16.6.2011 základná úroková sadzba bola vo výške 1,25%, súd priznal navrhovateľke úroky z omeškania vo výške 9% tak, ako žiadala, pretože nemohol priznať viac, ako navrhovateľka žiadala.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v nadväznosti na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal odporcu zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu navrhovateľky. Pri určení výšky tarifnej odmeny za jeden úkon sa súd nestotožnil s vyčíslením predloženým právnym zástupcom navrhovateľky, ktorý výšku úkonu určil z peňažného plnenia 3.705,66 € a z toho vyčísliť odmenu za jeden úkon na 149,09 €, a z opakujúceho sa plnenia 72,66 Eur, a základnú sadzbu tarifnej odmeny tak určil v zmysle § 13 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „cit. vyhláška“) na 208,09 € (161,06 + 1/3 zo 149,09 €). Súd mal za to, že predmetom konania je opakujúce sa peňažné plnenie, teda hodnota úkonu je určená § 10 ods. 3 cit. vyhl. na 5-násobok ročného plnenia, t.j. 4.359,60 €, v čom je zahrnuté aj kapitalizované plnenie 3.705,66 € za obdobie od apríla 2010 do júna 2014 a hodnotu jedného úkonu ustálil na 161,01 €. Odmenu priznal za 7 úkonov vo výške 1.127,07 €, zvýšenú o DPH 225,40 €, spolu 1.352,47 € a režijný paušál v celkovej výške 53,98 €. Celková súdom priznaná náhrada trov konania bola vo výške 1.417,25 €, oproti pôvodne vyčíslenej výške trov právnym zástupcom navrhovateľky na 1.812,73 €.

O trovách konania predchádzajúcej právnej zástupkyne G.. L. Y. J. rozhodol tak, že jej priznal odmenu vo výške 125,34 € za dva úkony právnej služby a režijný paušál. Súd uviedol, že nemôže priznať právnej zástupkyňi vyššiu náhradu trov konania, než ako ju vyčísliť samotná právna zástupkyňa. Súdu nebolo zrejmé, z akej hodnoty pri vyčíslení výšky jedného úkonu právna zástupkyňa navrhovateľky vychádzala.

Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľke bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, súd zaviazal odporcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 157 €.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ustanovením §221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa neaplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu normu, a to zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách. Vyslovil názor, že súd mal aplikovať ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou citovaného zákona. Vyčítal súdu, že neaplikoval ani ust. § 575 ods. 1 OZ, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti úrokov z omeškania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvého stupňa čiastočne priznal úroky z omeškania vo výške odporujúcej ustanoveniu § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Aj rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a zároveň je nepreskúmateľné pre absenciu relevantného odôvodnenia, z ktorého by bolo zistiteľné, ako prvostupňový súd dospel k právnemu záveru o plnom úspechu navrhovateľky vo veci.

K prvej odvolacej námietke uviedol, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 OZ je „zasiahnutý“ zákonom o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť banky, ako je táto upravená v ustanovení § 2 ods. 5 zákona o bankách, ale sa jedná o činnosť zakázanú banke, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. V rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené, alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty. Takéhoto plnenia sa navrhovateľka podanou žalobou domáha. Zákon o bankách sa na vec vzťahuje z dôvodu, že banke zakazuje odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom a toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, zákon naopak zakazuje banke vykonávať iné činnosti, než v súlade so zákonom o bankách. Pri aplikácii týchto ustanovení záväzkov na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku

sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 OZ s poukázaním na § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Konštatoval nesprávnosť právneho záveru súdu prvého stupňa, že práva na zaplatenie jednotlivých mesačných dávok zo zmluvy o dôchodku vznikli pred nadobudnutím účinnosti zákona o bankách, nakoľko právo na jednotlivé mesačné dávky nevzniklo dňom uzavretia zmluvy, ale tieto práva vznikajú samostatne, vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca. Žalobou uplatnené nároky tak nemohli vzniknúť pred nadobudnutím účinnosti zákona o bankách. Poukázal na to, že zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia (typicky zmluva o dôchodku), a preto je taká činnosť, konkrétne poskytovanie plnenia bez protiplnenia, ktorého sa navrhovateľka domáha podanou žalobou, v rozpore so zákonom o bankách. Na základe zmluvy o dôchodku neexistuje žiadne protiplnenie navrhovateľky voči odporcovi a ani neexistovalo. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou v spojení s ustanovením § 27 ods. 8 a § 116 zákona o bankách.

V ďalšom poukázal na priznanú výšku úroku z omeškania, ktorá vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že od 11.7.2012 sa základná sadzba ECB trvalo pohybuje pod 1%. Súd prvého stupňa tak nemohol pri mesačných dávkach dôchodku splatných po 11.7.2012 priznať právo na úrok z omeškania vo výške 9% ročne.

Rovnako rozhodnutie súdu prvého stupňa o priznaní náhrady trov konania navrhovateľke vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je zároveň nepreskúmateľné pre absenciu relevantného odôvodnenia. Predmetom konania boli dva žalobné návrhy, určovací návrh na určenie neplatnosti výpovede a návrh na plnenie. Navrhovateľka bola úspešná v časti žaloby o plnenie a bola neúspešná v časti žaloby o určenie, keď z procesného hľadiska zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Navrhovateľka zobrala žalobu späť v určovacej časti uvedomujúc si, že by bola v konaní neúspešná a účelovo tento svoj procesný postup odôvodnila stratou naliehavého právneho záujmu počas konania. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení však nemala od samého začiatku. Súd prvého stupňa tak mal rozhodnúť o trovách konania podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a vysloviť, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zisťiteľné, ako súd prvého stupňa dospel k právnomu záveru o plnom úspechu navrhovateľky vo veci a je nezisťiteľné, akými úvahami sa súd prvého stupňa riadil, keď nehodnotil zastavenie konania v časti o určenie ako procesný neúspech navrhovateľky vo veci.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietne a zaviazá navrhovateľku na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, prípadne, ak by odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, aby vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 OZ.

Okresný súd opravným uznesením č.k. 4C 141/2014-71 zo dňa 24.10.2014 opravil výrok rozsudku v časti náhrady trov konania pre právneho zástupcu navrhovateľky G.. E. U..

Proti opravnému uzneseniu súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka. Nesúhlasila s tým, že súd navrhovateľke nepriznal trovy konania vo výške uplatnenej navrhovateľkou. Poukázala na to, že navrhovateľka si vyčíslila trovy konania z dvoch peňažných petítov (istina + opakujúce sa plnenie), teda zo sumy istiny 3.705,66 € a z petitu opakujúceho sa plnenia 72,66 € mesačne. Z tohto dôvodu trovy konania vyčíslené tarifou úkonu po 208,09 € boli dôvodné, a teda boli vyčíslené v súlade so zákonom na základe dvoch spojených vecí istina a opakujúce sa plnenie. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava a Okresného súdu Bratislava III v obdobných právnych sporoch. Z uvedeného dôvodu žiadala, aby súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a to tak, že odporcu zaviazá k náhrade trov prvostupňového konania vo výške 1.812,73 € tak, ako boli vyčíslené v písomnom podaní právneho zástupcu navrhovateľky a zároveň priznal náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a zaviazal odporcu na náhradu trov odvolacieho konania, čo sa týka výroku o trovách

konania, aby rozsudok zmenil a zaviazal odporcu na náhradu trov prvostupňového konania vo výške 1.812,73 €. Poukázala na to, že k argumentácii odporcu sa v plnom rozsahu vyjadřila v priebehu súdneho konania vo svojich vyjadreniach a na týchto svojich vyjadreniach trvá v plnom rozsahu. Poukázala predovšetkým na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci, ako i na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 26/2012-33 zo dňa 25.4.2012, ktorého predmetom bola práve jedna z takýchto zmlúv o dôchodku, ktorú uzatváral so svojimi zamestnancami odporca ako banka, a preto akákoľvek obrana odporcu týkajúca sa platnosti výpovede, či oprávnenie banky uzatvárať takéto zmluvy už nie je sporná. Poukázala na to, že právna úprava zákona o bankách sa vzťahuje na niektoré vzťahy súvisiace s činnosťou banky, v žiadnom prípade sa teda zákon o bankách nevzťahuje a nemôže vzťahovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je banka. Uviedla, že v znení zákona o bankách niet žiadnej opory pre argumentáciu v tom smere, že by vo veciach týkajúcich sa právnych vzťahov založených zmluvou o dôchodku zákon o bankách mal byť lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Zákon o bankách neobsahuje ani žiadnu osobitnú úpravu vzťahujúcu sa na zmluvu o dôchodku. Poukázala na to, že zo systematického zaradenia § 27 od. 8 zákona o bankách v šiestej časti zákona o bankách, ktorá nesie označenie požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky tiež vyplýva, že citované ustanovenie sa týka podnikateľskej činnosti banky, a nie právnych vzťahov týkajúcich sa podnikania banky, napr. platenia dôchodku bývalej zamestnankyni na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. V ostatnom poukázala na svoju doterajšiu argumentáciu. K argumentácii odporcu, že navrhovateľke odpadol naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy uviedla, že v čase podania návrhu tento naliehavý právny záujem na jej strane existoval. Navrhovateľovi zákon aj súdna prax priznáva právo i na určovací petít, pokiaľ sa ním vytvorí pevný základ v právnom vzťahu a odstráni stav neistoty, ako i vytvorí pevný právny rámec, ktorý by bol aj zárukou odvrátenia ďalších sporov účastníkov. O uvedené práve navrhovateľka podaním svojho návrhu žiadala. V predmetnej veci vyslovil Najvyšší súd SR jednoznačný právny záver, a táto otázka prestala byť pre navrhovateľku spornou a neistou. Navyše navrhovateľka bola úspešná z pôvodne žalovaných troch petítov v dvoch petitoch a tvrdenie odporcu, že v predmetnej veci išlo len o dva petity, je nepravdivé.

Vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu odporcu bolo odporcovi doručené dňa 01.12.2014.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolania navrhovateľky a odporcu ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné vyhovieť a odvolanie odporcu je čiastočne dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok v spojení s opravným uznesením, okrem výroku, ktorým súd konanie o určenie neplatnosti výpovede zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu zastavil a okrem výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.6.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.7.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.8.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.9.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.10.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.11.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.12.2011 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.1.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.2.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.3.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.4.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.5.2012 do zaplataenia, 72,66 eur od 16.6.2012 do zaplataenia, ktoré neboli odvolaním navrhovateľky ani odporcu napadnuté, a tak nadobudli právoplatnosť (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.); preto v odvolacom konaní neboli preskúmané.

Rozsudok v spojení s opravným uznesením je vo svojich výrokoch o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke 3.705,66 Eur a vo výroku o povinnosti odporcu vyplácať navrhovateľke sumu 72,66 eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca od mesiaca júl 2014 až do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie sa skončí v posledný mesiac, ktorého sa navrhovateľka dožije, z toho platby 72,66 eur mesačne za obdobie začínajúc júlom 2014 a končiac dňom právoplatnosti rozsudku, vecne správny, a preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. v týchto výrokoch potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.04.2016 o 12,50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 06.04.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p..

Odporca podľa obsahu odvolania namietal odvolací dôvod podľa ustanovenia §205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j. že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) ako aj podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t. j. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Aj navrhovateľ namietal odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

K odvolaciemu dôvodu uvedenému § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod v potvrdenej časti rozhodnutia nie je naplnený.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 132 O.s.p.; z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

Mimoriadne podrobné, presvedčivé a vecne správne sú aj dôvody napadnutého rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky odporcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v tejto časti a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odporca vo svojom odvolaní (v jeho podstatnej časti) len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa dôsledne vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa v potvrdenej časti za vecne správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam odporcu odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s argumentáciou odporcu v tom smere, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 OZ vzhľadom na ustanovenie § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 5 zák. č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2002 do 01.01.2007, banka alebo pobočka zahraničnej banky nesmie uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre ňu, najmä také zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené jej pohľadávky.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., v znení účinnom od 01.01.2007, banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky.

Vychádzajúc z vyššie citovanej zákonnej úpravy, správne súd prvého stupňa uzavrel, že predmetné ustanovenie zákona sa na sporný prípad nevzťahuje. Uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v ustanovení § 27 ods. 5 cit. zákona a v ustanovení § 27 ods. 8 cit. zákona od 01.01.2007, pričom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 01.01.2002 až do jej vypovedania k 31.03.2010. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zákone o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky, a teda vzťahuje sa na bankovú činnosť špecifikovanú v ustanovení § 2 ods. 1,2 zák. č. 483/2001 Z.z., prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10 cit. zákona), a pokračovanie len takejto vymedzenej činnosti je v rozpore s ustanovením § 28 ods. 5,8 cit. zákona a stalo sa tak nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 01.01.2002 nemožným. Odvolací súd zároveň poukazuje na ustanovenie § 1 cit. zákona, v zmysle ktorého tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

V posudzovanom prípade vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu k svojmu bývalému zamestnancovi, čo jednoznačne nemožno označiť ako podnikanie. Neobstojí preto odvolacia námietka odporcu, že v posudzovanej veci bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veľa za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z.z..

Rovnako neobstojí odvolacia námietka odporcu o tom, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru.

V tomto smere bolo v konaní pred súdom prvého stupňa nepochybne preukázané, že zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ bola uzatvorená dňa 02.12.1998, na základe ktorej sa odporca zaviazal vyplácať navrhovateľke sumu vo výške 2.189 Sk na základe skutočností uvedených v žiadosti o plnenie, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, za podmienok podľa Štatútu PDF SLSP a.s. (čl. II a čl. I zmluvy). Zo žiadosti o poskytovanie plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s. (čl. 26 pripojeného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5C/73/2010) bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľka požiadala o poskytnutie plnenia z dôvodu, že spĺňa podmienky tohto plnenia podľa čl. III. Štatútu Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.. V zmysle čl. III bod 1 písm. a/ Štatútu, z fondu sa odo dňa účinnosti štatútu poskytovalo plnenie v sume, ktorou bol rozdiel medzi priznaným starobným dôchodkom a percentuálnou sadzbou najvyššieho priznaného základného platu za posledných päť rokov pred prvým odchodom do starobného dôchodku. Z uvedeného je zrejmé, že až priznaním dôchodku podľa výmeru zo dňa 23.11.1998 s platnosťou od 01.09.1998 mohla navrhovateľka požiadať o poskytnutie plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., aj keď jej pracovný pomer bol ukončený ku dňu 31.08.1998 /v zmysle čl. III bod 4 písm. a/,b/,c/ Štatútu/.

Z rozhodovacej praxe je odvolaciemu súdu známe, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne (ďalej SŠTSP) slúžil na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci SŠTSP dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity na ocenenie ich vernosti k SŠTSP, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. V konaní odporca nepreukázal a ani nespochybnil, že by navrhovateľka nebola bývalou zamestnankyňou odporcu.

Odvolací súd si dovoľuje poukázať na to, že cieľom celého systému podporného dôchodkového fondu odporcu bol výrazný humánný spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov. Príspevok sa poskytoval len tým zamestnancom, ktorí nezostávali naďalej v pracovnom pomere so SŠTSP ako pracujúci dôchodcovia, na základe odpracovaných rokov zamestnancov u odporcu. Je zrejmé, že uvedený príspevok mal teda jednak motivovať zamestnancov k odchodu do starobného alebo

invalidného dôchodku, pričom poskytovaný dôchodok im mal byť akousi náhradou za zvýšený dôchodok, ktorý by inak dosiahli ako pracujúci dôchodcovia zo systému sociálneho zabezpečenia. Odporca vstupoval do tohto právneho vzťahu celkom dobrovoľne, bol to práve on, ktorý motivoval svojich zamestnancov k odchodu do starobného dôchodku v protihodnote s poskytnutím dôchodku. Preto si musel byť už od začiatku vedomý dôsledkov spojených s týmto zmluvným záväzkom. Nič nebránilo odporcovi, aby si dojednal možnosť ukončenia zmluvy o dôchodku za vopred stanovených podmienok. Situácia, že odporca dospel neskôr po uzatvorení týchto zmlúv k záveru o ich finančnej nevýhodnosti, nemôže byť právnym základom pre porušenie zásady „pacta sunt servanda“. Dôsledkom takéhoto stavu by bolo, že každá uzatvorená zmluva o dôchodku hoci uzatvorená na dobu dožitia oprávnenej osoby, by bola od počiatku ponechaná na ľubovôľu povinnej strany, ktorá by tak sama svojvoľne určovala dĺžku trvania tejto zmluvy bez ohľadu na vôľu svojho zmluvného partnera. Takáto zmluva by tak bola zjavne nevýhodná, spôsobujúca značnú nerovnováhu medzi zmluvnými stranami a v dôsledku toho i neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Poprela by sa právna podstata zmluvy o dôchodku ako tzv. odvážnej zmluvy, pri ktorej poskytovateľ dôchodku berie na seba riziko, že bude musieť poskytnúť druhému účastníkovi zmluvy plnenie bez náležitého protiplnenia.

Pokiaľ by sa pripustila možnosť zániku tohto zmluvného vzťahu výpoveďou v zmysle § 582 ods. 1 OZ alebo pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 OZ, stratil by sa celý zmysel a cieľ sledovaný právnou úpravou tejto zmluvy, t. j. poskytnúť doživotné plnenie.

Odvolací súd záverom poznamenáva, že k otázke, či zmluvu o dôchodku možno vypovedať, vyslovil právny názor aj ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach napr. IV. ÚS 457/2013 z 24.07.2013, IV. ÚS 31/2013 z 17.01.2013 atď..

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke 3.705,66 Eur a vo výroku o povinnosti odporcu vyplácať navrhovateľke sumu 72,66 eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca od mesiaca júl 2014 až do dožitia navrhovateľky, pričom vyplácanie sa skončí v posledný mesiac, ktorého sa navrhovateľka dožije, z toho platby 72,66 eur mesačne za obdobie začínajúc júdom 2014 a končiac dňom právoplatnosti rozsudku, ako vecne správny, potvrdil.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené právne závery odvolací súd nepovažoval za potrebné pripustiť dovolanie na posúdenie právnej otázky, či sa zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 OZ, nakoľko táto otázka už bola vyriešená celou radou rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR.

Vecne nesprávne však rozhodol súd prvého stupňa, pokiaľ zaviazal odporcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9% zo sumy 72,66 Eur v prípade plnení počnúc od 16.07.2012 a končiac od 16.06.2014 do zaplatenia. V tejto časti bola odvolacia námietka odporcu dôvodná.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1,2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ustanovenia § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Zz v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa ustanovenia § 10c nar. vl. SR č. 87/1995 Zz v znení účinnom od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Základná úroková sadzba ECB platná od 11.07.2012 do 07.05.2013 bola vo výške 0,75%, zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,75%.

Základná úroková sadzba ECB platná od 08.05.2013 do 12.11.2013 bola vo výške 0,50%, zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,50%.

Základná úroková sadzba ECB platná od 13.11.2013 do 10.06.2014 bola vo výške 0,25%, zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,25%.

Základná úroková sadzba ECB platná od 11.06.2014 do 09.09.2014 bola vo výške 0,15%, zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,15%.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a prehľadu základných úrokových sadziieb ECB, odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť úroky z omeškania zo sumy 72,66 Eur od 16.07.2012 do zaplataenia tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.7.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.8.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.9.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.10.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.11.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.12.2012 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.1.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.2.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.3.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.4.2013 do zaplataenia, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.5.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.6.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.7.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.8.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.9.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.10.2013 do zaplataenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.11.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.12.2013 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.1.2014 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.2.2014 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.3.2014 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.4.2014 do zaplataenia, zo sumy 72,66 eur od 16.5.2014 do zaplataenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 72,66 eur od 16.6.2014 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti návrh o úrokoch z omeškania zamietol.

K odvolacej námietke navrhovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci vo výroku o trovách právneho zastúpenia pre G.. E. U. s.r.o. a k odvolacej námietke odporcu voči výroku o priznaní trov právneho zastúpenia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a pre nepreskúmateľnosť z dôvodu absencie relevantného odôvodnenia odvolací súd uvádza, že je potrebné prisvedčiť odvolacej námietke odporcu v tejto časti.

Súd prvého stupňa pochybil, ak v odôvodnení rozhodnutia pri rozhodnutí o trovách konania neprihliadol na celý uplatnený nárok navrhovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplýva, prečo o trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a ako dospel k právnomu záveru o plnom úspechu navrhovateľky. V tomto smere bolo potrebné prisvedčiť odvolacej námietke odporcu, že predmetom konania boli dva žalobné návrhy a to určovací návrh a návrh na plnenie. V časti určovacieho návrhu bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu navrhovateľkou, v časti návrhu na plnenie bola navrhovateľka úspešná. Dané právne závery sa však v rozhodnutí o trovách konania vôbec neodzrkadlili, resp. vôbec z rozhodnutia o trovách konania nevyplývajú. Ak súd prvého stupňa v rozhodnutí uviedol, že právny zástupca navrhovateľky G.. U. s.r.o. nežiadal priznať náhradu trov konania z návrhu na určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy, nemá táto skutočnosť vplyv na posúdenie (ne)úspechu navrhovateľky, keďže súd rozhodoval aj o trovách konania pre G.. Y. J. a bolo potrebné posúdiť (ne)úspech navrhovateľky v konaní ako celok.

Z týchto dôvodov je rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Právo na náhradu trov konania pre prípad úspechu v spore je upravené v § 142 O.s.p.. Z tohto ustanovenia vyplýva, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Pod pojmom vec je potrebné rozumieť predmet konania tak, ako bol uvedený v petite návrhu na začatie konania. V prejednávanej veci v petite žalobného návrhu navrhovateľka žiadala, aby súd určil výpoveď zo zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne a.s. uzatvorenej dňa 02.12.1998 medzi navrhovateľkou a odporcom za neplatnú, a zároveň, aby súd uložil odporcovi povinnosť doživotne vyplácať dohodnutú sumu vo výške 72,66 Eur počnúc mesiacom, v ktorom bola

doručená výpoveď. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že navrhovateľka podaním doručeným okresnému súdu 16.06.2014 vzala svoj návrh v časti určenia neplatnosti výpovede späť a žiadala, aby súd v tejto časti konanie zastavil. Zároveň žiadala, aby súd pripustil zmenu žalobného návrhu v časti uloženia povinnosti na plnenie.

Ak je v jednom návrhu na začatie konania uplatnených niekoľko samostatných nárokov, nemôže úspech navrhovateľky v spore ohľadne niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak návrh na začatie konania bol ohľadne ďalšieho nároku vzatý účinne späť (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 31.05.1967 sp. zn. 6 Cz 74/67, publikovaný pod č. R 116/1967). V prípade zastavenia konania podľa ustanovenia § 96 ods. 1 O.s.p. aj po čiastočnom späťvzati žaloby sa konanie v tejto časti zastaví a v tomto rozsahu sa musí rozhodnúť aj o náhrade trov konania spravidla podľa § 146 O.s.p.. Pokračovanie v konaní o zvyšnej časti nároku a úspech v tejto časti sa posudzuje podľa § 142 O.s.p..

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke na účet jej právneho zástupcu G.. E. U. náhradu trov konania vo výške 1.417,25 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o povinnosti zaplatiť navrhovateľke na účet predchádzajúcej právnej zástupkyne G.. L. Y.M. J. 125,34 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v súvisiacom výroku o povinnosti zaplatiť štátu na účet tunajšieho súdu 157 Eur na súdnom poplatku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Záverom odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti ustálenia hodnoty jedného úkonu právnej pomoci, nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako ako to ustálil súd prvého stupňa, aj odvolací súd zastáva názor, že predmetom konania zostalo rozhodnúť o opakujúcom sa peňažnom plnení, teda hodnota úkonu je určená podľa ustanovenia § 10 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., t. j. 72,66 Eur x 12x5= 4.359,60 Eur, v čom je zahrnuté aj kapitalizované plnenie 3.705,66 Eur za obdobie od apríla 2010 do júna 2014.

Úlohou súdu prvého stupňa bude po vrátení veci opätovne rozhodnúť o trovách konania, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 /§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011/.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.